

Йовка. — Силно въображение имашъ, Борьо!

Борьо. — Приличамъ ли сега на Милтона?

Двѣтѣ жени се спогледватъ боязливо. Настава мълчание. Отъ трапезарията се чуватъ акорди на китара.

Борьо. — Знайте, такова усѣщане имамъ къмъ свѣтлината, че струва ми се, мога да я познавамъ съ прѣститѣ си. Сега да възпроизведа това чувство на картина, та нека додатъ парижки жури да цѣнятъ работата ми! Съ възторгъ. Азъ ще създамъ небивала картина. Подаденъ на мисълта си. Една картина, въ която нѣма да има ни лица, ни прѣдмѣти, а само свѣтлина — — Тамъ нѣгдѣ ще се мѣрка като миражъ образа на Бога, изказвайки думитѣ: „Да бже свѣтлина!“ Ще я нарѣка „първий день“!

Дълбоко мълчание.

Чуватъ се акорди отъ китарата.

Йовка. — Удивително е напѣдналъ Владьо.

Мара. — Да не е инатъ, би отишълъ много далечъ, но — — нали за туй се забавихъ напѣдъ. Казвамъ му: стига си свирилъ, а той: ще свиря! И слушай го сега! На пукъ нѣма да спрѣ, до като не дойде нѣкое съсѣдче да го вика за игра.

Йовка. — Вслушана. Слушай какъ взима тоя вариантъ!

Мара. — Доволна. Сржченъ е.

Мълчание. Часовникътъ звѣни три.

Борьо. — Несдържано. Мара, сваляй ми прѣвръзката! Сваляй я да погледна свѣта! — Да видя какъ вали сняга!

Мара. — Става и отвързва прѣвръзката. Хвърля бѣгълъ погледъ въ отворенитѣ му очи, прѣблѣднява, но отбѣгва да я незабѣлжи Борьо.

Борьо. — Отваря очи, гледа прѣзъ клепки съ умиление.

Дълго мълчание.

Борьо. — Ахъ, какъ хубаво, какъ мило! Свѣтлина! Свѣтлина! — Боже мой, очитѣ сж най-скѣпото нѣщо за човѣка! — Колко ужасяюще е да не виждашъ!